

Forslag til Organisering af det folkelige Friluftsliv

udarbejdet af

Michala Weis Bentzon.

Sideløbende med den fremadskridende Industrialisering og dennes ydre Udtryk — Storbyens Vækst — er der hos den store Bybefolkning opstaaet en sund og spontan Trang til Ferie- og Friluftsliv. Denne Trang har allerede paa en Række forskellige Omraader antaget organiserede Former — jeg tænker her først og fremmest paa Spejderbevægelsen, de forskellige Ungdomsorganisationers Weekendture og Sommerlejre samt Vandrebvægelsen.

Hvor beundringsværdigt end det Arbejde er, disse forskellige Organisationer har udført for at løse Befolkningens Ferie- og Friluftslivproblem, kommer man dog ikke udenom, at det lider af tre afgørende Ulemper:

- 1) Det er — netop fordi det er organiseret fra forskellige Hold — mere eller mindre tilfældigt, splittet og irrationelt.
- 2) I bedste Fald løser det kun Ferie- og Friluftslivproblemet for en Del af Befolkningen — nemlig Ungdommen —, idet samtlige disse Bevægelser har deres overvejende Medlemsstab blandt de helt unge Mennesker.
- 3) Og endelig støder disse private Organisationer Gang paa Gang paa objektive Vanskeligheder for deres Arbejde, Vanskeligheder, som de ingen Muligheder har for at løse, men som vilde kunne overvindes, saafremt Stat og Kommune traadte hjælpende til.

I en Aarrække har jeg selv inden for disse Organisationer arbejdet med disse Problemer i Marken, og det er efterhaanden blevet mig klart, at kun en stor samlet Plan med økonomisk og administrativ Støtte fra det offentlige vil kunne løse Bybefolkningens — i første Række Københavns Befolknings — Ferie- og Friluftslivproblem.

Fra alle Sider erkendes det nu, at Feriespørgsmaalet er af vital Betydning for Befolkningen, og det har været mig en stor Glæde at gøre mig bekendt med det i Folketinget den 23. Februar forelagte Forslag til Lov om Ferie med Løn. Ligesom dette Forslag er en Videreudbygning og Rationalisering af de ad Frivillighedens Vej opnaaede Ferieordninger, kunde jeg tænke mig, at Staten, da Problemet nu er taget op til Behandling, forsøgte at udbygge og rationalisere det Arbejde, der fra de førnævnte Organisationers Side er gjort for at løse Bybefolkningens Ferie- og Friluftslivproblem.

Idet jeg foreløbig tager Sigte paa København, skal jeg forsøge at vise, hvilke konkrete Vanskeligheder det er, der skal overvindes, og hvorledes de kan overvindes.

Det cyklende Publikum, og det er det største, maa kunne finde Fristed for sine Udflugter inden for en Radius af 20—25 km fra Byen, idet 40—50 km er det længste, en Cyklist bør køre paa en Fridag, som ogsaa skal være en Hviledag. Inden for denne Radius er der for Øjeblikket alt for faa Fristeder, og disse er paa en Sommersøndag saa overfyldte, at det er utaaeligt for alle Parter. Unge Mennesker spiller Bold og tumler rundt blandt ældre Mennesker, der gerne vil have lidt Fred, Smaabørn bliver væltet og fortrængt o. s. v. Det bliver med andre Ord Opgaven inden for den nævnte Radius 20—25 km systematisk at gennemgaa Skov og Strand for rationelt at udnytte de foreliggende Muligheder.

Til at føre Publikum ud over disse 20 km har vi Statsbanerne, men her møder der Publikum den Vanskelighed, at Transporten af Cyklen (den uundværlige Cykle, der skal bringe sin Ejermand ud i det helt skønne Terræn) er saa kostbar, at kun de færreste kan tillade sig den Luksus at komme ud i den virkelig storslaaede Natur. Der bør altsaa indføres Udflygstog med ganske billig Cykletransport og vejledende Brochurer. (For nogle Aar siden blev dette forsøgt af Statsbanerne, men paa Grund af forskellige Fejl, der blev begaaet, faldt Forsøget ikke helt heldigt ud).